

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 16. november 2009
Kontor: Civilkontoret
Sagsnr.: 2009-156-0191
Dok.: JMF40794

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 om forslag til lov om offentligt hasardspil i turneringsform (L 28), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 20. oktober 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Brian Mikkelsen

/

Birgit Thostrup Christensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1 fra Folketingets Retsudvalg om forslag til lov om offentligt hasardspil i turneringsform (L 28):

”Hvorledes forholder straffelovens § 203 sig i forhold til tjenesteydernes fri bevægelighed inden for EU-retten. Der tænkes i den forbindelse på både i forhold til den nugældende retsstilling og de foreslåede ændringer, der følger af lovforslaget.”

Svar:

Det følger af straffelovens § 203, at den, som søger erhverv ved hasardspil eller væddemål af tilsvarende art, der ikke ifølge særlig bestemmelse er tilladt, eller ved at fremme sådant spil, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. For nærmere om bestemmelsens anvendelsesområde henvises til pkt. 3.1.2.1-3.1.2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Som det fremgår af pkt. 6.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, har EF-Domstolen i sin praksis fastslået, at spil kan være omfattet af artikel 43 om den fri etableringsret og artikel 49 om den fri udveksling af tjenesteydelser i Traktaten om Det Europæiske Fællesskab (EF-traktaten). EF-Domstolen har endvidere fastslået, at nationale foranstaltninger, der kan hæmme udøvelsen af de ved EF-traktaten sikrede grundlæggende friheder eller gøre udøvelsen heraf mindre tiltrækkende, skal være begrundede i tvingende samfundsmæssige hensyn, være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det formål, de forfølger, og ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet (restriktionerne skal være forholdsmæssige).

Som et nyligt eksempel på EF-Domstolens praksis på spilleområdet kan nævnes EF-Domstolens dom af 8. september 2009 i den såkaldte Liga Portuguesa-sag (sag C-42/07), som handlede om en straffesag, der verserede ved en portugisisk kriminalret. EF-Domstolen anførte i dommen bl.a., at medlemsstaternes lovgivning om hasardspil er et af de områder, hvor der mellem medlemsstaterne består store moralske, religiøse og kulturelle forskelle med hensyn til synspunkter. Domstolen anførte endvidere, at det – så længe området ikke er harmoniseret på fællesskabsplan – tilkommer hver medlemsstat i overensstemmelse med egne værdinormer at vurdere de krav, som måtte være nødvendige til beskyttelse af de omhandlede interesser, jf. dommens præmis nr. 57. Domstolen anførte også, at medlemsstaterne frit kan fastsætte målene for deres politik på hasardspilsområdet og i givet fald nøjagtigt fastsætte det ønskede beskyttelses-

niveau, hvis de pågældende restriktioner opfylder de betingelser, der som anført ovenfor fremgår af EF-Domstolens praksis om forholdsmæssighed.

Konkret fastslog EF-Domstolen i dommen, at EF-traktatens artikel 49 om den fri udveksling af tjenesteydelser ikke er til hinder for, at en medlemsstats lovgivning forbyder erhvervsdrivende, der er etableret i andre medlemsstater, hvor de lovligt udbyder tilsvarende tjenesteydelser, at udbyde hasardspil via internettet på den pågældende medlemsstats område. Kopi af dommen vedlægges.

På denne baggrund finder Justitsministeriet, at straffelovens § 203 er i overensstemmelse med de principper, der følger af EF-traktaten og EF-Domstolens praksis på spilleområdet. Det samme vil gælde efter en eventuel vedtagelse af lovforslaget.

Det bemærkes i øvrigt, at der er redegjort for lovforslagets forhold til EU-retten i pkt. 6.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.